

Landssthingsmand mener, at vi skulle først oppebie Erfaringens Lærdom, inden vi afstille Opdagelsespolitiet fra Ordenspolitiet. Ja, men vi have jo allerede den samme Erfaring for denne Afstillelse som for det hele System; thi Afstillelsen har, saavidt jeg veed — jeg har aldrig hørt Andet — fundet Sted i England fra samme Dag, det nuværende System, som vi nu ogsaa ville optage, blev indrettet. Der er altsaa ligesaa god Erfaring for den ene Deel af Systemet som for den anden. Den eneste Grund, hvorfor det ikke skulde kunne gaae her, skulde da være, fordi Forholdene her ere saameget mindre. Men ere Forholdene end mindre, saa savne vi desværre ikke Forbrydere, hvis Gjerninger og Veie maae efterspores; et Opdagelsespoliti kan aldeles ikke undværes. Følgerne af, at man ikke har havt et eget Opdagelsespoliti, eller at dets og Ordenspolitiets Forretninger have været sammenblandede hos de samme Embedsmænd, have, som Udvalget har antyndet i Betænkningen, været, at de Dommere i Kriminellamrene, som optage Forhør i Anledning af begaaede Forbrydelser, ere komne til at udøve et Slags Opdagelsespoliti. Men det er virkelig ikke heldigt at have 3—4 Opdagelsespolitichefer, som oveniljøbet staae udenfor Politiet. Det er meget naturligere og gavnligere at have een, som staaer i Politiet. Jeg anseer, som sagt, denne Embedsmand for at være ganske uundværlig. Derfor man ikke vil have ham, forværer man den hele Reform. Dette Spørgsmaal er for mig det vigtigste, der foreligger, og deri vil jeg ikke, forsaavidt min Stemme kan gjøre Noget dertil, give enten Justitsministeren eller Politidirektøren eller Kommunalbestyrelsen fuld Frihed. Det er for mig en meget alvorlig Sag, om vi træde ind i den nye Ordning saaledes, at de enkelte højere Embedsmænds Myndighed er bestemt afgrændset eller ikke. Er det ikke Tilfældet, og stilles der i Spidsen en Politidirektør, som er vant til at fungere under de gamle Forhold, saa vil Alt blandes mellem hinanden, og man vil tilsidst ligesom nu ikke vide, hverken hvor Myndigheden ligger hvor Ansvarer er. Alt blande Forretninger sammen, der ikke høre sammen, det er nemlig den første Begyndelse til at forvikle og forvanste Myndig-

heden og Ansvarer, og at Politidirektøren skal vilkaarlig kunne overdrage, saa den ene og saa den anden af sine underordnede Embedsmænd at gjøre dette eller hiint, er ikke rigtigt; det er dette Vilkaarlighedsystem, der har bidraget til at nedbryde det nuværende Polities indre Styrke, og derfor ønsker jeg det for mit Vedkommende ikke fortsat nogen Dag længere. Jeg troer, at Roven, saa bestemt som det laader sig gjøre, bør afgrændse Forretningerne i de naturlige Grene, hvori Polititjenesten falder: Sundheds-, Ordens- og Opdagelsespoliti. Indenfor disse Grændser maa Justitsministeriet i Forening med Kommunalbestyrelsen have fuld Frihed til at fordele de enkelte Forretninger, og endelig bør der altid lades Politidirektøren en stor Myndighed i saa Henseende tilbage. Udvalget har udtrykkelig udtalt i Betænkningen, at Politidirektøren ikke blot bør have Ret til, naar han finder det nødvendigt, at gribe ind i enhver af sine Underordnedes Forretninger, men at han ogsaa kan ertage for sig selv, hvad han vil besørge, og give enhver af Personalet det særlige Hver, han er meest stillet til, at udføre. Men har han denne Frihed, saa kan han umuligt siges at være hindret af en saadan Fordeling af Forretningerne. Det er Orden, vi søge at bringe tilvele; det er Regelløshed og Vilkaarlighed, vi ville modarbejde; jeg troer virkelig ikke, vi ere gaaede for vidt i den Henseende.

Naar den samme ærede Tale troede, at jeg havde taget feil, da jeg ansøgte, at den i § 5 tilføiede Røge var tagen fra Regulativet, saa har den ærede Landssthingsmand ikke fundet det Sted, hvor denne Røge er nævnt. Det er nemlig hverken i § 9 eller i § 5, men det er i § 21, hvor der staaer: „Tilsynet med løssaglige Truentimmer føres af den ene Politinspektør og en Røge, der ansættes af Kjøbenhavns samlede Magistrat, med det dertil fornødne Personale“. Det er denne Røge, Udvalget her har meent, og Udvalget har antaget, at han allige kunde besørge Røgetilsynet i Varetægtsfængslerne. Derimod giver jeg den ærede Landssthingsmand Ret i, at Udtrykket: „under den 3die Politinspektør“ ikke er heldigt, men det kan jo Udvalget tage under Overveielse til tredie Behandling.